

Neden dümdüz yazmıyorsun? Ne düşündüğümünden dümdüz haberleri olması beni sıkıştırıyor çünkü. Özgürlüğümü kısıtlıyor.

İnsanlara bir şey söylediğin zaman geriye almak mümkün değil. Bir defa kafalarına yerleşenden kurtulmaları, bırakmaları, unutmaları mümkün değil. *Kırmızıyı seviyorum* dediğin vakit, bu *kırmızıdan* asla kurtulamıyorsun, hep *kırmızıyı seven adamsın* ondan sonra.

Neden istemiyorsun? Çünkü bir defa istedikten sonra o istemenin geriye alınması mümkün değil. İnsanların günleri ve sabırları benim esnek ve bulutsu isteklerimle dolduracakları kadar geniş değil. Sabredemezsin çünkü insansın. Ben bugün kırmızıyı isterim, yarın yeşili, öbür gün bir şeyi istemem çünkü renkler bitmiştir.

Nesnelerin hala kıymetli olduğu yaşlarda bir şeyler isteyebiliyoruz. Sonradan bu hafifliyor, nesnelerin, şeylerin ve insanların birbiriyle ikame edilebilir olduğunu görüyoruz. *Hayat boşluk kabul etmiyor* derken bir de bu anlamı var, *sen gidersen illa biri olacak ve ben gidersem de yalnız kalmazsın*.

Dünyanın kendisinden ibaret olmasını ve etrafında dönmesini bekleyen için kötü haber. Herkesin, her şeyin ve nesnelerin yeri dolabiliyor. Daha kötüyle, daha iyiyle veya dengiyle. Ama dolabiliyor, boş kalmıyor. Boşluktan korkmaya gerek yok.

Düşünceler ve istekler de böyle. Zihnini boş ve *su gibi* tutan çok nadir, diğerleri için ne olduğunu bir defa anlattığında artık ondan kaçışın yok. Adın dokuza çıkmışsa bir daha sekize indiremiyorsun.

Adım dokuza veya ikiye çıkmasın diye uğraşıyorum ben de. *Ne istiyorsun?* Bir şey istemiyorum. İstediklerimin gireceğim kalıptan veya hapsolacağım *kişilikten* daha kıymetli olduğunu düşünmüyorum.

İnsan iki suyun birleştiği yerde Musa, duvarın yıkıldığı köyde Hızır, delinen gemide Yunus olabilir.

Kişilikler sözkonusu olduğunda zira hepimiz elini fıstık dolu küpe dolduran maymunlar gibiyiz. Bir şey istersem ve bu istekle elimi zihnindeki bir küpe sokmuşsam, bir daha elimi o küpten asla çıkaramıyorum.